

[Arne Melchior]

er vist hensyn til arbejdsministeren og socialdemokratiet og fagbevægelsen. Ja, der er. Ellers havde det været kort og klip og klart. Det er måske en af hovedforskellene, en af de mange, på fremskridtspartiet og mit parti, at vi forsøger at være imødekommende og ikke driver alt eller intet-politik. Men så må vi til gengæld også sige, at når vi tager sådan nogle hensyn, så må andre også tage nogle hensyn. Det er det, der er grundlaget for al form for ædle kompromiser, som jo er en livskunst.

Der vil være administrativt besvær med afgrænsningen, sagde arbejdsministeren. Han ved jo godt, at dette forslag netop er vældig enkelt og afgrænset, meget enklere end de nugældende regler.

Før jeg gør mig færdig med arbejdsministeren til slut, vil jeg vende ordet til hr. Hans Jørgen Jensen, som pludselig kunne bruge, hvad Arbejdsgiverforeningen mente om arbejdsformidlingen i 1969. Vi har i mellemtiden fået parallelanvisningen. Mit hovedpunkt er: hvorfor vil socialdemokratiet med arbejdsministeren i spidsen ikke præmiere ethvert initiativ, der kan bringe beskæftigelse i gang, der kan formidle kontakten mellem et ledigt job – kortvarigt eller langvarigt ledigt – og nogle, der vil udføre det? Det er en kæmpegåde, at man kan have en arbejdsminister, der ikke sender blomster, som ikke letter enhver vejen for dem, som vil få nogle job, der står ledige, udført. Der findes jo stadig væk ledige job og ledige mennesker, som kunne matche hinanden, og som har svært ved at finde hinanden. Præmiér dog enhver, der vil være med til at gøre denne indsats!

Hr. Hans Jørgen Jensen siger, at vikarbureauer er overflødige. Det kan ikke fortsat være en ny oplysning for hr. Hans Jørgen Jensen, at ministerier benytter sig af vikarbureauer, at kommuner benytter sig af vikarbureauer, at fagforeningskontorer benytter sig af vikarbureauer. Oven i købet kommunistisk ledede fagforeninger benytter sig af vikarbureauer. Jeg har personlig set adskillige fakturakopier på noget sådant. Derfor er det fuldstændig ude af kontakt med noget virkelighedsnært at sige, at der ikke er brug for dem. Hvis der ikke er brug for dem, så vil de jo ikke blive benyttet, og så forbyder de sig selv.

Ordføreren for VS talte om smarte forretningsfolk, og hr. Hans Jørgen Jensen sagde,

at man ikke måtte tjene penge på at anvise arbejde. For det første er der tusindvis af mennesker, der er ansat som arbejdsanvisere, og som har hele deres indtægt på at anvise arbejde. Jeg skal ikke begynde forfra med at sige, på hvor mange områder – artister og modeller og mange andre områder – vi alligevel har sådanne private arbejdsanvisningsbureauer. Men der er altså massevis af mennesker med chefstillinger og departementscheflønninger osv., som tjener på dette samfundsgavnligt at anvise folk arbejde. Men hvem er det, der betaler pengene i tilfældet med vikarbureauerne? Er det det offentlige, er det skatteyderne, der dér betaler pengene? Nej, det er de smarte forretningsfolk, som er så smarte, at de kan indse, at det betaler sig for dem. Kom dog ikke og sig, når de er så smarte, at de ikke er omkostningsbevidste. Hvorfor er de villige til at betale en time-mæssig overpris? Det er, fordi de sparer annoncering og ansættelsesprocedure, fordi vikaren kommer i det øjeblik, der er behov for vikaren, og forsvinder ud igen i det øjeblik, der ikke er behov. Derfor er de villige til at betale noget for det. Det koster ikke samfundet en øre, det koster ikke skatteyderne en øre, og der gøres en menneskevenlig og samfundsgavnlig indsats.

Hr. Hans Jørgen Jensen sagde, at der skal gælde samme regler som for den offentlige formidling. Ja vel, hvem har sagt andet? Er der nogen vikarbureauer, der overtræder gældende love eller gældende overenskomster? Er der ikke stor ivrighed fra Vikarbureauforeningens side om at slutte overenskomst med HK? Jo, det er der. Det står for øvrigt også i forslaget bemærkninger, og det er en kendsgerning, jeg her fastslår. Jeg har undersøgt sagen nøje. Det burde ordføreren for socialdemokratiet også have gjort. Der har været gentagne forsøg på at indgå overenskomst med HK, men HK leger det, vi gjorde i gamle dage i udenrigspolitikken, nemlig ikke-anerkendelseslegen. Når man har skubbet en kammerat i skolen omkuld og han så skriger, så siger den store: ja men du er luft for mig. Han anerkender slet ikke, at han er der. De vil ikke sætte sig til forhandlingsbordet, for så er de bange for, at de dermed har anerkendt, at der er noget, der hedder vikarbureauer. Men når det kommer til stykket, bruger de dem selv. Jeg har selv i min tjeneste for en kooperativ virksomhed, da HK ikke